

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΑΡΜΟΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ. 15—'Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16—'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΑΔΗΣ ΔΙΕΤΘΥΝΤΗΣ.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ.

'Από τῆς προπαρελθούσης ἐβδομάδος τὸ 'Ἡμερολόγιόν μας ἦτο ἐκδεδομένον, ἀλλ' ἐκρύπτετο, διότι ἔπρεπε νὰ προηγηθῇ ἡ εἰς τὰς ἑπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικὸν ἀποστολή του.

Αἱ ἑπαρχίαι ὑπεδέχθησαν ἐνθαρρυντικώτατα τὸ 'Ἡμερολόγιόν μας, καταναλώσασαι τὰ ἡμίση τῶν ἐκδοθέντων ἀντιτύπων.

'Ἡ πρωτεύουσά μας ἐλπίζομεν ὅτι θὰ ἐξαντλήσῃ τὰ ἄλλα ἡμίση καὶ μετὰ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους μόλις θὰ εὑρίσκηται τὸ 'Ἡμερολόγιόν μας εἰς τὸ ἐν τῇ 'Οδῷ 'Ερμού Κατάστημα τῆς Μινέρβας μετὰ τῶν ἄλλων σπανιοτήτων.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΜΑΣ

πωλεῖται εἰς τὰ κυριώτερα **Βιβλιοπωλεῖα** καὶ εἰς τοῦ κ. **Χουτοπούλου.**

Οἱ ἐγγραφέντες

εἰς ἀγγελίας φίλων συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ ἀγοράσωσι ἐκ τῶν Βιβλιοπωλείων, διότι εἶναι τόσον δύσκολος ἡ εὑρεσις τῶν οἰκίω των.

ΠΙΚ—ΝΙΚ.

Αἱ σύζυγοι ὀμιᾶζουσι τοὺς 'Ιουδαίους' ἐκείνοι τὸν Χριστὸν τὸν σταυρόναι καὶ αὐτοὶ τοὺς συζύγους των τοὺς ταυρόναι.

'Ἡ χήρα εἶναι ψωμᾶς' αὐτὸς ζυμώνει, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ δυστυχὴς ζῆ μόνη.

Περίεργος ὁμοιότης μετὰ τοῦ νέου διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας καὶ τοῦ ἄλλοτε τοιοῦτου κ. Χαδζηπέτρου· αὐτὸς μελαγχρονὸς Δούκας καὶ ὁ Δούκας πυρρόγενεος Χαδζηπέ-

τρος. Καὶ οἱ δύο ποδήλατα (vélocipédes) ἄνευ ἀποτελέσματος.

Τὸ μηχανικὸν καὶ τὸ πυροβολικὸν εἶναι ἀντερασταί' εὐκαιρίας τοχούσης ἀντιτσιμπῶνται.

'Εν τοῖς ὄχυρώμασι αἱ ἐπενδύσεις γίνονται, ὡς γνωστὸν, ἔσωθεν.

'Ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ εἰς τοῦ 'Ρούφου ἐζήτησε νὰ τὰς εὐρῆ ἔξωθεν καὶ ἠρώτα :

— Μὰ ποῦ εἶναι αἱ ἐπενδύσεις ;

Συνάδελφός του τοῦ Μηχανικοῦ :

— Δὲν ἦλθ' ἀκόμα ὁ Λαμπίκης, τοῦ ἀπαντᾷ.

Μεταξὺ ἄλλων ταχυσκάπτων, ἡμιμονίμων καὶ μονίμων ὄχυρωμάτων τὰ ὅποια ἀνήγειραν εἰς τοῦ 'Ρούφου εἶναι καὶ ἐν ἀπίκασμα τῆς Πλέβνας.

'Ο φίλος Μ. ἄμα τὸ εἶδε καὶ τοῦ εἶπον ὅτι εἶναι καθ' ὅλα ὅμοιον πρὸς τὸ πρωτότυπον :

— Δὲν τοῦ λείπει, λέγει, διὰ νὰ γίνῃ τέλειον παρὰ νὰ βάλουν πτώματα εἰς τὴν τάφρον.

'Ο Τ. χειρονομεῖ ἐπεράστως μετὰ παιδίσκης μουγγῆς, ὅτε συλλαμβάνεται ἐπ' αὐτοφώρῳ ὑπὸ τῆς οἰκοδεσποίνης του.

— Κυρία μου, ἀπαντᾷ, τῆς μιῶ τῆ γλῶσσά της.

Πρὸ τοῦ Φαλήρου.

— Τί ἀηδὲς εἶναι τὸ Φάληρον κατὰ τὸν χειμῶνα.

— 'Ομοιάζει ἐμπορικὸν οἶκον διακόψαντα τὰς πληρωμάς του.

— 'Εγὼ μᾶλλον θὰ τὸ παρωμοιάζον πρὸς γυναῖκα ἀποθεμιμένην τὰς ἐσθῆτάς της ἐπὶ τῆς ἄμμου καὶ ἐξαφανισθεῖσαν εἰς τὰ κύματα.

Συγχαίρομεν τὸν κάλλιστον φίλον μας κ. Παναγιώτην Σάκκη ἀνακηρυχθέντα διδάκτορα τὰ Νομικά.

ΕΠΙΣΤΡΑΤΑ

Ζητούσα πάντα μέσ' στο μυαλό μου
 Ήρωα ναύρω πολύ μεγάλο . . .
 Τέλος δὲν ἦρα κανέναν ἄλλο,
 παρὰ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μου.

Καὶ νά! με πόζα καὶ νταϊλίκι
 Ἐμπρός σας πάλι κ' ἐγὼ πηδῶ,
 Κι' ἀρχίζω μόνος νὰ τραγουδῶ
 Τὰ θλά μου ὅλα, ποῦ εἶναι φρίκη.

Ταμποῦρλο κτύπα, τουφέκι βρόντα,
 Ἐφ' ὄπλου λόγχη, ἐν, δύο, τρία . . .
 Γιὰ σένα, φίλη ἐπιστρατεία,
 Ἐγίνα ἦσως κ' ἐγὼ 'στ' ὀγδόντα.

Κι' ἂν Τούρκου μούρη καμμιὰ δὲν εἶδα,
 Ἐκεῖ 'στὸ κάστρο τὸ ξέρον ὄλοι
 Πῶς ἔχω ῥίξει, μὰ δίχως βόλι,
 Δέκα φυσέκια γιὰ τὴν πατρίδα.

Τοῦ φιλοπάππου ἀρχαῖον μνημα,
 Σὺ τῆς δικαῖς μου 'πὲς συμφοραῖς . . .
 Σὺ μόνο ξέρεις πόσαις φοραῖς
 Σ' ἔχω μετρήσει βῆμα πρὸς βῆμα.

Τὴν τουφεκιά μου γροικῶ ἀκόμα
 'Στὸ μνημα γύρω ν' ἀντιβροντᾷ,
 Καὶ χαραγμένα ἐκεῖ κοντὰ
 Τὰ βήματά μου βλέπω 'στὸ χῶμα.

Α'.

Ἄγαπῶ τοὺς Μακεδόνας, Ἡπειρώτας, Θεσσαλοὺς,
 Ἄγαπῶ τὸ ἔθνος ὅλο πρὸς πολὺ ἀπὸ πολλοὺς,
 Κι' εἶμαι ἑτοιμὸς νὰ χύσω καὶ τὸ αἷμά μου αὐτό . . .
 Μὰ ἀφῆστέ με, ἀδέρφια, μὴ με πᾶτε 'στὸ στρατό.
 Ἀλλὰ σεῖς μοῦ λέτε ὄλοι—Θε νὰ γίνης στρατιώτης,
 ἢ δὲν εἶσαι πατριώτης.

Εἴμπορῶ χωρὶς κορῶνα καὶ χωρὶς Διοικητὴ
 Εἰς τὸν πόλεμο νὰ κάμω μέσ' ὅλα κᾶτι τί.
 Εἴμπορῶ, καὶ δίχως ξύλα καὶ ψωμιὰ νὰ κουβαλῶ,
 Νὰ σκοτώσω ἕνα Τούρκο γιὰ τοῦ ἔθνους τὸ καλό.
 Εἴμπορῶ... μὰ σεῖς μοῦ λέτε—Θε νὰ γίνης στρατιώτης,
 ἢ δὲν εἶσαι πατριώτης.

Σὰν ἀνάψῃ τὸ τουφέκι, πρῶτος ἔρχομαι κ' ἐγὼ,
 Μὰ ἀφῆστέ με ὡς τότε ποῦ καὶ ποῦ νὰ στιχουργῶ.
 Ἀλλὰ σεῖς μοῦ λέτε πάλι—πρέπει νὰμπῆς 'στὴ γραμμῆ,
 Καὶ νὰ φᾶς τοῦ στρατιώτη τὸ κατάμαυρο ψωμί.—
 Ἐ! καλὰ λοιπὸν σὰν θέτε, νά! προβαίνω στρατιώτης,
 Γιὰ νὰ ἦμαι πατριώτης.

Β'.

Εἰς τὸν στρατῶνα μέσα εὐρίσκομαι κλεισμένος,
 Ἀπάνω σὲ κουβέρτα ξαπλώνομαι ξερῆ,
 Γλυκὰ μὲ νανουρίζει ρουχαλητὸ βαρὺ,
 Κι' εἶναι σὲ χίλιαις σκέψεις ὁ νοῦς μου σκορπισμένος.

Κυττάζω γύρω γύρω τουφέκια, ξιφοθήκαις,
 Σπαθιά, ἰκορώναις, σάκκους, μπαλάσκαις καὶ ζωνάρια...
 Ἐδῶ κ' ἐκεῖ κοιμούνται διακόσα παλληκάρια,
 Καὶ βλέπουν' στὸνειρὸ τους φωτιαῖς, καπνοὺς καὶ νίκαις.

Τὰ πρῶτά μου τὰ νεζίτα μὲ πόνο συλλογοῦμαι,
 Ἀπάνω ἔως κίτω τὸ μπῶί μου θωρῶ,
 Πῶς εἶμαι στρατιώτης; γιὰ ψέμμα τὸ θαρρῶ,
 Καὶ μὲ τὰ δυὸ μου χέρια συχνὰ σταυροκοποῦμαι.

Μὰ ἔξαφνα τί βλέπω! . . . νά! νά! κορέοι τόσοί!
 Καὶ νὰ κοιμούνται ὄλοι, κ' ἐγὼ νὰ ἦμαι μόνος!
 Καὶ τί φρικτοὶ κορέοι! . . . κορέοι τοῦ στρατῶνος,
 Ποῦ σὰν σκορπιστοὶ δαγκάνουν.. ὦ! ποιὸς θὰ μὲ γλυτώσῃ!

Δὲν σκιάζονται τὸ ξίφος, δὲν σκιάζονται τὸ στέμμα,
 Καὶ νά! μὲ τόση λύσσα κ' ἀβάσταχτη ὄρμη
 Πηδοῦνε δέκα δέκα 'στὸ νέο μου κορμί,
 Καὶ μοῦ ρουφοῦν σὰν βδέλλαις ἀλύπητα τὸ αἷμα.

Ἴδου, πατρὶς φιλάτη, καὶ πόλεμος πρὶν γίνῃ,
 Σοῦ πλήρωσα τὸν φόρον τοῦ αἵματος, κ' ἀκόμα
 Ἄν ἔχω κ' ἄλλαις τέτοιαις ἐπιδρομαῖς 'στὸ σῶμα,
 Πρὶν βγῶ ἀπ' τὴν Ἀθήνα, σταλιὰ δὲν θὰ μοῦ μείνῃ.

Οἱ πετεινοὶ φωνάζουν, ξημέρωμα σιμόνει,
 Κι' ἐγὼ μὲ τοὺς κορέους ἀκόμη πολεμῶ . . .
 Μὰ τέλος τοὺς σκοτόνω 'στὰ χέρια μὲ θυμὸ,
 Καὶ ἔτσι πρὶν ἢ νίκη ἔμένα στεφανώνει.

Γ'.

Νά! βαρεῖ ἢ διάνα . . . Μὰρς εἰς τὸ φτερό!
 Τὰ παιδιὰ ξυπνοῦνε ὅλα 'στὴ στιγμή,
 Πέρνουν τὰ τουφέκια, μπαίνουν 'στὴ γραμμῆ,
 Μπαίνω κ' ἐγὼ τότε μέσα 'στὸ σωρὸ,
 Κι' ἕνα δυὸ φωνάζω σὰν παιδί μωρὸ.

Ἐνας σπαθοφόρος μ' ὕφος σοφρὸ
 Ἐρχεται κοντὰ μου, κ' ἄμα τὸν κυττάζω
 Μὲ: 'στὰ μάτια, τρέμω καὶ ἀνατριχιάζω,
 Καὶ πρὶν μὰρς προστάξῃ, πρῶτος προχωρῶ,
 Κι' ἕνα δυὸ φωνάζω σὰν παιδί μωρὸ.

— Ἐζω τὸ ποδᾶρι τὸ ἀριστερὸ,
 Ἴσα τὸ κεφάλι, μέσα ἢ κοιλιὰ . . .
 Ἄν κανέναν βγάλῃ ἀπὸ σὰς μιλιὰ,
 Ἄπ' τ' αὐτὶ τὸν πέρνω καὶ τὸν τιμωρῶ,
 Κι' ἕνα δυὸ φωνάζω σὰν παιδί μωρὸ.

— Μὴν ξυστῇ κανένας, ἢ μὰ τὸ σταυρὸ
 Θὰ τοῦρῃ καμμιὰ ξαφνικὴ σφαλιέρα . . .
 — Μὰ μὲ τρῶν ἢ μυίγαις, λέω μὲ τρομάρα,
 — Ἄς σὲ φᾶν — μὲ τόνο λέει αὐστηρῶ,
 Κι' ἕνα δυὸ φωνάζω σὰν παιδί μωρὸ.

Μιὰ φορὰ παιδάκι ἦμουν τυφεκρὸ,
 Καὶ μὲ τουφεκὰκι ψεύτικο στὸν ὦμο
 Ἐνα δυὸ μονάχος φώναζα 'στὸ ἀρόμο . . .
 Ποῦ νὰ ξέρω τότε πῶς παιδί μωρὸ
 Θε νὰ γίνω πάλι τοῦτο τὸν καιρὸ;

Δ'.

Ἐλα, μοῦ λὲν, ν' ἀκούσῃς θεωρία,
 Διαταγαῖς καὶ νόμο ποινικὸ,
 Νὰ μάθῃς μὲ τί εἶδους πειθαρχία
 Θὰ ζήσης καὶ ἐσὺ 'στὸ τακτικὸ.
 Λοιπὸν ἀμέσως ἔμπα 'στὴ γραμμῆ . . .
 Γραμμὴ καταραμένη . . . ἄς νὰ μὴ!

Ἄν θὲς, μοῦ λὲν, νὰ πάρῃς καρσάνα,
 νὰ φᾶς βραστὸ καὶ σοῦπα μὲ οὐσία,
 Ἄν θὲς, μοῦ λὲν, νὰ πάρῃς κουραμάνα,
 Καὶ μὲ μίση δραχμὴ δεκαμερία,
 Πρέπει νὰ 'μπῆς; μὲ ὄλους 'στὴ γραμμῆ . . .
 Γραμμὴ καταραμένη . . . ἄς νὰ μὴ!

Σοῦπα, ψωμί, βραστὸ, δεκαμερία,
 Χαλάλι σας ἄς γίνου, δὲν τὰ πέρνω . . .
 Τὰ θυσιάζω ὅλα στὸ Κουβέρνο,
 Νὰ δεῖξω καὶ ἐγὼ φιλοπατρία.
 Ἄλλ' ἄς μὴ 'μπῶ καὶ πάλι 'στὴ γραμμῆ . . .
 Γραμμὴ καταραμένη . . . ἄς νὰ μὴ!

Θὲς 'στὸν ἀνώτερό σου νὰ 'μιλήσῃς;
 Θὲς 'στὸ γιὰτῶ νὰ πᾶς νὰ σὲ κυττάξῃ;
 Θὲς σπῆτι σου μιὰ ὦρα νὰ καθίσῃς;
 Πρέπει νὰ γίνου ὅλα μὲ τὴν τάξι.

Πρέπει νὰ 'μπῆς καὶ πάλι 'στὴ γραμμῆ . . .
 Γραμμὴ καταραμένη . . . ἄς νὰ μὴ!

Ἐκείνη ἢ γραμμῆ, ὅπου νὰ σκάσῃ,
 Εἶναι ἀρρώστεια μὲς 'στὸ τακτικὸ . . .
 Νὰ μὴ 'μπορῇ ἡμέρα νὰ περάσῃ,
 Χωρὶς νὰ τὴν ἀκούσω; . . . τί κακὸ!
 Εἰς ὅλα μέσα νᾶναι κ' ἢ γραμμῆ;
 Γραμμὴ καταραμένη . . . ἄς νὰ μὴ!

Souris

ΟΔΗΓΟΣ ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΟΡΤΑΣ

Τὸ «**Μὴ Χάνεσαι**» μεταβάλλεται εἰς Βιργίλιον, τὸν
 ἀναγνώστην τοῦ τὸν μεταμορφώνει διὰ τοῦ μαγικοῦ τοῦ
 καλάμου εἰς Δάντην καὶ τὰς Ἀθήνας ἀπὸ Κολάσεως εἰς
 Παράδεισον καὶ εἰς τὸν Παράδεισον αὐτὸν μέλλει νὰ Σᾶς
 ὀδηγήσῃ.

Σημεῖον ἀναχωρήσεως ἢ Πλατεία τοῦ Συντάγματος.
 Ἐμπρός! πρὸς τὴν Ὀδὸν Ἐρμού. Ἀριστερά. Σταθῆτε.
 Βλέπετε μίαν ἀρχαίαν γεραρὰν οἰκοδομὴν; Εἶναι ἡ οἰκία
 Κορομηλά. Εἰσέλθετε εἰς τὸ ἰσόγειόν της, ἔνθα τὰ λεγό-
 μενα περιληπτικῶς *Καταστήματα Ἀνδρέου Κορομηλά*. Πα-
 ρουσιάζεται ἀπέναντί σας μεγάλη αἰθουσα Βιβλιοπωλείου.
 Ἐνθεν καὶ ἐνθεν παῖδες ἐργατικοί. Ἐπὶ κεφαλῆς γέρον γα-
 λῆσιος, ὁ διάσημος κύρ Γιάννης. Μὴ ζητήσητε τίποτε ἄλλο,
 οὔτε Λεζικά, οὔτε Τόμπνερ, οὔτε Καλλιγᾶν, οὔτε Οἰκονο-
 μίδην.

— Ἐχετε τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ *Μὴ Χάνεσαι*;
 — Μάλιστα. Ἐνάμιση φράγκο.
 Τί κομψόν! Τὸ χρώμα του ῥοδιζει. Τὸ ἐξωτερικόν του
 θέλγει. Τὸ ἐσωτερικόν του καταθέλγει. Ἀναγνώσατε τὰ:

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1881 (Ποίημα) — *Οἱ Δώδεκα μῆνες*. — Ἐπιθεώρησις
 τοῦ ἔτους 1880 (μὲ δύο γελοιογραφίας. Σπινθήρ). —
Πανσέδες (Καλιβάν). — *Ἀθηναϊκὸν πνεῦμα* (Ὅλοι αἱ Ἀ-
 θῆναι). — *Ἐπιπέδημα* (Γελοιογραφία). — *Αἱ γυναῖκες ὡς*
ἐκλογεῖς καὶ ἐκλέξιμοι (Ἀρι-ροῦ). — *Μυστικὰ σκέψεις*
περὶ πατητοῦ (Κρι-Κρι). — *Τῶν Θυρῶν Κεκλεισμένων* (Νί-
 κος). — *Ἐθελοντῆς Ρουμόντος* (Γελοιογραφία). — *Ἐπι-*
στρατεία (Παλάβρας). — *Παράστασις Μάρκου Μπόσαρη*
(Γελοιογραφία). — *Χρυσῆς* (Ροῦδης). — *Σκέψεις* (Σφιγξ). —
Χοροὶ (Κρι-Κρι). — *Θεὸς καὶ ἀνεψίδες* (Καμπούρογλους). —
Σύγχρονα πορτραῖτα (Γελοιογραφία). — *Θεατρικά*. — *Ἐκλο-*
γαὶ (Γελοιογραφία). — *Ἀποκρητικά* (Καλιβάν). — *Ἐρωτες*
ἀρμενικοὶ (Μαζέτας). — *Μετὰ τὴν σύμβασιν τῆς Τραπεζῆς*
(Γελοιογραφία). — *Κᾶτι τι* (Διήγημα μετὰ δέκα γελοιογρα-
 φιών). — *Μπάλοι* (Γελοιογραφία). — *Ποιήματα*. — *Δεκαεν-*
νία οὐλίδες ἀγγελιῶν.

— Ἐ! πῶς σὰς φαίνεται;
 — Ἐαυμάσιον!

Ἐπὶ τῆς αὐτῆς πλευρᾶς μετὰ τῶν ὁδῶν Βουλῆς καὶ
 Πετράκη ἀναφαίνεται κᾶτι τι σὰν κῆπος, σὰν Μουσεῖον,
 σὰν Κομμωτήριον πριγκηπίσσης, σὰν μπασκέτο, σὰν παλάτι,
 σὰν κρεμαστὸς κῆπος, σὰν ὀγδοὺν θαῦμα τοῦ Κόσμου, σὰν

ἄλσος, ὅπου πλανῶνται γυμναὶ ἀμαδρυάδες, σὺν ἀκού-
ριουμ, σὺν χίλια δύο πράγματα.

Εἶναι τὸ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΜΑΪΦΑΡΤ.

Ὅσοι ἔχετε βελάντια τὰ ὁποῖα νὰ σκάνουν ἀπὸ ὑγείαν
εἰσέλθετε. Θὰ φλεβοτομηθοῦν καὶ θὰ ἐπανεέλθουν εἰς τὴν
ἐμαλὴν φυσιολογικὴν αὐτῶν κατάστασιν.

Ἄνθη, ἀγγεῖα, ἀγάλματα, κοσμήματα παντοειδῆ, ὅ,τι
δὲν ἔχουν ὄλαι αἱ Ἄθῆναι τὸ ἔχει ὁ Μαΐφάρτ. Χρυσός,
ἄργυρος, μίλτος, ἰασπις, πορτσελάνα, ἀγγλικὸν γῶμα, οἱ
τροπικοὶ, οἱ πόλοι, ὅλα ἐκεῖ μέσα συμφύρονται, συζεύγνυ-
ται, συνδράζονται ὑπὸ τὸν μέγαν ἀρχιτέκτονα τοῦ παντός,
τὸν Μαΐφάρτ, τὸν **Μαΐφάρτ**.

Εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην τῆς Ὁδοῦ Ἐρμού ἴσταται ὁ

ΧΟΥΤΟΠΟΥΛΟΣ

φαιδρὸς, γελῶν, ὄλος γαλήνη συγκатаβατικῶν τιμῶν,
ἐφευρετὴς ἐν Ἑλλάδι τῶν ὑπ' αὐτοῦ ὀνομασθέντων Κομψο-
τεχνημάτων. Ἐὰν ὁ Μαΐφάρτ εἶναι ἡ Βουλὴ τῶν Ἀδῶν,
ὁ Χουτόπουλος εἶναι ἡ Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων. Εἰς τὸ Ἡ-
μερολόγιόν μας θὰ ἴδῃτε ὑπὸ τὸν τίτλον **Δῶρα, δῶρα,**
δῶρα λεπτομερῆ κατάλογον τῶν περιεχομένων.

Ἄλλὰ πρὶν μεταβῆτε εἰς τοῦ Χουτοπούλου εἶναι τὸ

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΠΑΛΛΗ καὶ ΚΟΔΖΙΑ.

Ἐκεῖ θὰ συναντηθῆτε μὲ χρυσοὺς ἐκθεσίαν ὄλων τῶν ἀντι-
κειμένων τῆς γραφικῆς. Κάτι πέναις, κάτι μελανοδοχεῖα,
κάτι κουδουνάκια, τὰ ὁποῖα ἔχουν τὸ μυστήριον νὰ κά-
μουν εὐφυῆ ὅλα τὰ γραφόμενα.

Τὸ μέγιστον προσόν τοῦ Καταστήματος αὐτοῦ εἶναι ἡ
ἐκτύπωσις **Ἐπισκεπτηρίων στιγμιαίως**, μετὰ μεγί-
στης φιλοκαλίας. Ἐκαστον εἶδος ἐπισκεπτηρίου εἶναι εἰ-
δος φωτογραφίας. Χαράσσει ἐπίσης **σφραγιδοὺς καὶ ἐπι-
κεφαλίδας ἐπιστολῶν**.

Τὸ Χαρτοπωλεῖον τῶν κυρίων **Πάλλη καὶ Κοδζιά**
εἶναι ἡ **ΜΟΝΗ ΑΠΟΘΗΚΗ** τῶν Καταστήματων
τοῦ σπουδαίου Καταστήματος Edler and Kriische τοῦ Ἄν-
νοβέρου.

Προμηθευθῆτε, προμηθευθῆτε.

Σᾶς εἰσάγω εἰς τὸ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΟΡΑΗ

τοῦ κ. **Ἀννατῆ Κωνσταντινίδη**.

Αὐτὸ δὲν εἶναι πλέον βιβλιοπωλεῖον, εἶναι **Δωροπωλεῖον**.
Κατακόσμητον ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν, νομίζει τις ὅτι θὰ πε-
τάξῃ διὰ νὰ χύσῃ τὰ δῶρά του εἰς ὄλον τὸν ἀθηναϊκὸν ὄρι-
ζοντα.

Σᾶς συνιστῶ πολὺ τὰ κομψότατα εὐαγγελιδία του, ἄλλα
ἄργυρᾶ, ἄλλα χρυσεύματα, ἄλλα ἐξ ἐλεφαντόδοντος, ἄλλα βε-
λουδένια. Εἶναι βαπτισμένα εἰς οὐράνιον ἔρωτα.

Ἐπισκεπτήρια **ἐνανθῆ**, εἰκόνες χρωματισμέναι διὰ

παιδιά, ὅλη ἡ περίφημος **Ροδοβιβλιοθήκη**, κατάχρυσος, ὅλα
τὰ μυθιστορήματα χρυσοπόρφυρα, ὅλα τὰ ποιήματα, δι' ὅλας
τὰς τάξεις βιβλία, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι πλέον βιβλία, ἀλλὰ
ἀληθινὰ κοσμήματα, καλλιτεχνήματα, πλαίσια, καὶ ὅμως
εἶναι βιβλία.

Μυστηριώδη δῶρα σᾶς προετοιμάζει τὸ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

τῆς ἐν Κορίνθῳ Οἰνοποιίας, ἡ **ΑΚΡΟΚΟΡΙΝΘΟΣ, Ὁδὸς**
Σοφοκλέους ἀρ. 41, κάτωθεν τῆς οἰκίας τοῦ κ. Μαν-
δζαβίνου.

Εἶναι κιβωτίδια κατάλευκα, μὲ τὴν Ἐτικέταν τοῦ Κα-
ταστήματος, καὶ περιέχουν τρεῖς μελαγχροιναῖς, τρεῖς κόκ-
κιναις, τρεῖς ξανθαῖς καὶ μιὰ χρυσοῦ, γυναῖκες; ὄχι, μπο-
τίλιας, γεμάται; **κρασί**, καὶ ἡ χρυσοῦ **κονιάκ**. Αἱ με-
λαγχροιναῖ εἶναι τριετείς, αἱ ξανθαὶ τετραετείς, αἱ κόκκιναι
ὀκταετείς καὶ τὸ Κονιάκ 11ετές.

Δὲν εἶναι πλέον κρασί, εἶναι ἀμβροσία. Κυρίως διὰ τὰς
τραπέζας, κυριώτερον διὰ τὰ φρούτα, κυριώτατα διὰ τὰς
Κυρίας.

Καὶ μίαν εἰδησιον.

Οἱ προσφιλεῖς **ἀδελφοὶ Οἰκονόμου**, οἰνοποιοὶ ἐπι-
στήμονες, οἱ ἀπὸ διετίας ἰδρύσαντες ἐργοστάσιον Οἰνοποιίας
κάμουν εἰς τὰς Ἀθήνας δῶρον ἀγιοβασιλειάτικον τοῦς οἰ-
νοποιῶν, τοῦς ὁποῖους θὰ εὐρῆτε εἰς τὸ

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ ΓΡΕΓΟΥΡΑ

ἐπὶ τῆς μεγάλης Ὁδοῦ Σταδίου, ἀπέναντι τῆς Πιστωτικῆς.
Εἶναι τὸ Ζαχαροπλαστεῖον τοῦ **Μη Χάριτσι**, εἰδικωτάτου
εἰς τὴν αἰσθητικὴν τῶν Γλυκῶν. Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς συστά-
σεως του τὸ ἐκθειάζει καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῶν θωπειῶν
του τὰ **Γλυκὰ Γρεγοῦρα** ἐξιδανικεύονται, γίνονται ὄλο-
γλύκα ὡς εἰς τὴν πρώτην περίοδον τοῦ Ἐρωτος.

Εἰς τοιοῦτο θερμοκήπιον οἱ **Οἶνοι Οἰκονόμου** θὰ
χύσουν τὸ ἀρωμά των ὡς ἀνανάδες.

Τί θέλετε;

Ἄρώματα, μῦρα, ὀδοντοκάνεις, λαιμοδέτας, κομβία, κόμ-
μωσιν, ὀμπρέλλας, Βούρτσας, ὄλον τὸν ὀπλισμὸν τῆς κεφαλῆς;
Εἰσέλθετε εἰς τὸ

ΜΕΓΑ ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ

τοῦ τεχνίτου κομμωτοῦ ὅλης τῆς ἀριστοκρατίας, κυρίου
Λεούση, ἐν ἀρχῇ τῆς Ὁδοῦ Σταδίου.

Ἐκτακτος συλλογὴ ἀρωμάτων ἀπὸ ὄλαις ταῖς φάμπρι-
καις τὰ καλλίτερα. Ἄρκει νὰ σᾶς ὀνομάσωμεν τὸν Ἄτκιν-
σον, τὸν Ῥίμελ, τὸν Ἐβανς, τὸν Λουμπέν, τὸν Βιολλέ καὶ
τοὺς ἀδελφοὺς Ζελλέ.

Ὁ κ. Λεούσης ξεῦρει τί φέρνει ἀπὸ τοὺς Πηρισίους καὶ τὸ
Λονδίνον. Ὅλα τὰ εἶδη του εἶναι ἐκλεκτά.

Εἰς τὴν κόμμωσιν il ne laisse rien á désirer.

Εἰς τὰ ἄλλα Καταστήματα θέλομεν σᾶς ὀδηγήσει εἰς τὸ
προσεχές.